

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVAS Y ANUNCIIS

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

10 CENTIMS

SURT LOS DISSAPTES

10 CENTIMS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
Fora ciutat. » 2 »

Los suscriptores del interior reciben
las obras del folletí encuader-
nadas.

Director: D. JOAN BRÚ SANCLEMENT

REDACCIÓ: Y ADMINISTRACIÓ:
Carrer de las Cabras, 13, según.
Bussó a la escala

PREUS DE CADA NUMERO:

Número corrent. . . . 10 cts.
» extraordinari. . . 15 »

Los números atrassats son al ma-
teix preu y sense folletí.

* * *

Lo Rey era Aymador de gentilesa,
y digué aixís als doctes Trobadors:
«Oh doctes Trobadors, d' ànima encesa,
vingau y en Corts d' Amor y de Sabiesa,
culliréu á plaher daurades flors.»

Endressá complaguda la Regina
als Trobadors los ulls angelicals;
cantaren ells ab magestat divina,
y brotaren la viola y la englantina,
primers capolls de nostres Jochs Florals.

La Fè ardenta, la Pàtria benaymada,
l' Amor, flama vital del esperit,
foren llevor de l' abundant florada
que ab eterna flayror dexá embaumada
exa historia plasent que haveu sentit.

Passaren cinchcents anys: ¿hont soterrades
están aquelles glories y grandors?
¡Estels desapareguts! ¡Llums apagades!
no queden ni les cendres aventades
del Rey gentil y els doctes Trobadors.

Mes entre mitx de runes y de cendres,
de pobles morts y d' enderrocs trencats,
com en bosch secular brotar y estendres
veu al sol del Abril los ramells tendres
de primerenques flors engarlandats.

Aixís renaix y creix, y com un dia
se obri la hermosa flor que 'l cel envia
al poble qu' en son cor la rahil té,
y rebrota la santa presia
del Amor, de la Pàtria y de la Fè.

Sens fi rebrotará: quan los agravis
del temps traydor sagellen nostres llabis,

al cant uns altres llabis se obrirán;
y les dolces cansons dels nostres avis
los fills de nostres fills repetirán.

TEODOR LLORENTE.

TEODOR LLORENTE

Nasqué á Valencia l' any 1836. Desde molt jove mos-
trá decidida afició al estudi y conréu de la literatura,
tant, que postergá aviat la carrera de juriconsult que
havía seguit, pera dedicarse ab ardor á la seva afició
predilecta.

Las lleiras castellanas, guardan d' ell excelents pro-
bas de son talent, y de son amor á la poesia, puig que
té diferents coleccions publicadas en la llengua de Cer-
vantes, y ha traduhit á la mateixa, selectas obras poé-
ticas dels primers autors francesos, inglesos y alemanys.

Las guspiras primerencas del renaixement catalá,

despertaren en ell lo foch del patriotisme regionalista, aplicat á la literatura, y després de haber surtit *Lo Gayter del Llobregat* de nostre Rubió y Ors, veyém á Llorente publicar sovint composicions escrites en valenciá en los diaris de la ciutat del Turia.

L' any 1859, en companyia del inolvidable Querol y de D. Marian Aguiló, organisá en dita ciutat una festa de Jochs Florals, que no cobrá vida successiva com la de Barcelona, però que no per aixó son menos dignes d' aplauso los esforços dels iniciadors. Bastant temps després, rebrotá la obra de Llorente, mercés al concurs d' altre valencianista ilustre, d' en Constantí Llombart, y va fundarse la societat *Lo Rat Penat* institució consemblant als nostres Jochs Florals.

Es director propietari del diari *Las Provincias* y recentment acaba de donar á llum una *Historia de Valencia*.

Ha guanyat premis en diferents certámens y es molt conegut entre 'ls amichs del renaixement literari regional.

J. S.

TEATRO CATALÁ

ALÍ-OLI.—Sarsuela en un acte, en vers, original de Juliá Carcassó, música de Francisco Pellicer. Estrenada la nit del 4 en lo teatro Jardí Espanyol.

L' autor d' aquesta humorada ha demostrat ab ella, que sab cultivar ab lluhiment la nota festiva. Los xistes, á més d' ésser abundants, ofereixen novetat y son bona prova de la qualitat que reconeixém al Sr. Carcassó.

Alí-Oli te únicament en perjudici que l' argument, motiu de l' obra, está basat en la ja revellida qüestió de Melilla. No obstant, s' escolta ab gust perque las situacions cómicas de l' obra están ben portadas y 'l públich las celebra ab aplauso.

La música, si bé no es molt abundant, té alguns números que denotan inspiració y originalitat.

Los autors foren demanats á la escena.

J. X.

QUADRO DE MORT

A dins d' un pobre ataut
y entre alguns ciris que creman
jau lo cos enmortallat
de la divina Angeleta.

En la casa tot es trist,
pro tan trist, que dona pena
y fa espurnejar los ulls
als que aqueil quadro contemplan.

Una dona ja d' edat
prop de la morta gemega,
llensa un crit, la palpa ansiosa
y diu mentres que la besa:

—¡Filla, no 't veuré may més!
¡Que sola en lo mon me deixas!

¿Qué 'm pot restar sense tú?

¡Filla meva! ¡filla meva!—

Y torna á besarla més,
pero ab tant amor, que creuen
los que presents allí están,
qu' está boja y la masega.

Se sent á la porta un truch
y á poch á la casa entran
dos jovenets que un temps foren
molt amichs de l' Angeleta.

S' acostan á la mortalla,
á la difunta contemplan
y vegentia ab los horrors
de la mort, diuen ab befa:

—Que *destlluhida* ha quedat.

—Si ho sé no la vincn á veure.

—Quan era viva era macr,
pero ara, vaja, es molt lletxa.

JOSEPH PONT Y ESPASA.

No 's pot ser ingénua

Als vint anys, lo cor, si encara no s' ha obert rialler al amor, está á punt de badarse per poch que l' apretin.

La Carmeta 'ls tenia ja y si bé estimaba, l' amor seu era diferent del de la generalitat de las noyas; era un amor que vivia á copia de sentir á dir als seus pares qu' en Rafel era un bon noy, guapo, aixerit, y de brillant pervindre. Feyá vuit anys que dia per dia se parlaba d' eli á casa d' ella, y Rafel al dematí, Rafel á la tarde, Rafel, á la nit, la xicota havia acabat per estimarlo, tot y no haberse vist desde criaturas.

Jovenet havia en Rafel sigut enviat á Pamplona d' aprenent de botiguer á casa d' un oncle solter, y volgué sa bona estrella que á la flor de la joventut, se trobés amo d' aquella casa, qu' era un establiment de primera, ab un capitalet respectable y crédit ilimitat á las fábricas de Catalunya.

Las familias d' un y altre, concebiren lo projecte de casarlos, y pera lograr lo fi proposat, no perdonaren medis.

Sovint, sovint, rebia ell cartas de Barcelona referents al negoci, y tant sovint com d' aquesta naturalesa, ne rebia de sa mare ponderantli las gracias y habilitats de la que 's destinaba pera esposa seva. A n' ell, no 'l movia molt un amor sostingut d' aquella manera, y 'l satisfeyan més las agraciadas fillas del Nort, per tenirlas més apropet, que no pas l' hermosa catalana, ab la cual únicament podia entendre's á inconmensurable distancia.

Pero com lo quedar bé, desde tant lluny, costa poch, de tant en tant, descansaba de escriurer facturas pera endressar á la Dulcinea barcelonina algún parrafet amorós, qu' era aquí rebut ab palmas per los portadors del festeig, y guardats carinyosament per la noya, inocent colometa avesada ja á tal género de establert afecte.

De flors secas y cintetas blau y rosa, cada hún n' havia rebut ja un calaix plé; y 'ls retratos dels dos enamorats, (?) havian viatjat varias vegadas d' esquerra á dreta y de dreta á esquerra de la Península.

En Rafel, comensaba ja á tenir viu desitj de visitar la pátria d' hont tant temps faltaba, lo cual podia fer per trobarse lliure, donchs qu' en vida del seu oncle, no podia bellugar peu ni cama de detrás del taulell, y en los dos anys transcorreguts desde sa mort, l' arreglo d' interessos l' havia tingut tant lligat, com lo tenia aquell.

Lo viatge fou disposat ab alegría; y aquí, era esperat

y se li preparaba una arribada, que ni si fos lo Princep de Gales.

A dir vritat, ell, sentia en lo cor, cert rau-rau, certa curiositat que ben cuidada, podia convertir-se en llevar abundosa d' amor; donchs no en vá la terra havia sigut sembrada y llaurada: faltaba no mes, que una pluja dolsa, suau, donés forsa pera la germinació.

La Carmeta estaba més adelantada, y bé pot dirse que de debó l' estimaba; lo que á n' ella fa'taba era únicament lo contacte, 'o sentir la poderosa influencia de la melodia de la veu y... la cosa era ja feta; lo que 's Cupido, respecte d' ella, be pot dirse que havia acabat la feyna.

Lo dia felis, lo dia del cop, va arribar.

En Rafe', després d' abraçar á la seva mare y de sentir d' ella de nou, las alabansas de sa futura, feren á la familia amiga de la cual eran un si es, ó no es, parents, la obligada visita.

Era al istiu, y la bonica torre de Sarriá hont ella residia, estaba endressada y fins guarnida com de gran festa.

—Avuy, aquí tot lo dia,—digué la senyora Mariona, (mare de la noya)—no caldria més, després de tants anys... Y que guapo s' ha fet, .. vina, vina, Rafel, veurás la casa, lo jardí, lo galliner, la miranda, la gruta,...

Y acompanyant l' acció á la paraula, feu seguir al jove la casa de dalt-baix, seguits sempre de la Carmeta, que tota parada no gosaba á obrir la boca.

A la fi, cuant ja no va poderhi res més per ensenyar, sentats, al menjador, la Sra. Mariona, continuá garlant: —Bé... bé, y que 'm dius, t' agrada lo que has vist? Tot, tot ho dono á la Carmeta en dot, jo 'm reservo alguna coseta que tinch en terras, pera mentres visca, pero després, pera qui será sinó pera vosaltres...—

En Rafel, n' contestaba, tenia prou feyna en observar á sa futura, que com á fisich no li anaba del tot mal.

En cambi, á la Carmeta, lo jove li havia entrat per l' ull dret, com se sol dir; y es que lo seu tipo alt, moreno, ab bigoti negre y elegant manera de vestir, podia deixar satisfeta á una noya, á més de que parlava finament en castellá, y aixó, hi ha xicotas que s' en pagan bastant.

—Vaja, mentres nosa'tres arreglem lo dinar, esplayeuvos, sortiu al jardí allá prop l' avellaner, trobareu bon' ombra.

—Atemhi, Carmeta?

—Com tu vulgas.

—Aneu, aneu...

Los dos joves se perderen prompte de vista, bo y seguint los estrechs caminals que duyan al bosquet d' avellaners.

Al abrich dels ardors del sol, pero no al abrich del calor dels cors, varen sentarse al repeu d' un baix marge. Ni l' un ni l' altre, gosavan á rompre la conversa; ¡s' estaban tant bé d' aquell modol!

L' amor anaba fent lo seu fet, y ben aviat s' hauria ensenyorit dels dos promesos, fonent en un pera sempre més los dos cors, si un accident fatal no hagués mort la futura ditxa, com aquell que arrenca del roser una rosa punsella y la desfulla.

Los llavis d' un enamorat, igual poden obrirse pera dir t' estimo, que pera donar un bés de foch. En Rafel, no tingué esma pera parlar, pero va tenirne pera passar son bras al voltant del cos de la noya, y fentla mitj girar, li estampá als llavis un petó apassionat.

Ella se posá encesa y tremolosa, deixá caurer lo seu capet damunt la espatlla d' en Rafel, y digué ab veu conmoguda pero dolsa y 'com de satisfacció,—¡M' has fet felis!

Lo que son las cosas, aquella frase, que en altre moment hauria sigut la determinant de l' avassallament del aymador, produhí un efecte diametralment oposat.

Com si l' hagués picat una vespa, en Rafel afluíxá 'l bras que rotllaba la cintura de Carme, lo foch que l'

abrusaba, se transformá en geló, y 'ls ulls, que fins alashoras s' enmirallaban en los ulls d' ella, l' lensaban miradas extraviadas al seu rededor pera acabar fixantse á terra.

La noya, espantada, l' lensá un xiscle.

—Qué teniu?

Y al acte acudiren la Sra. Mariana y la mare d' en Rafel.

—Res, res; digué aquest, ja ha passat.

—Vamos, entréu á la casa, y menjant passará aixó es la calor, y 'l cambi d' ayguas.

Tot cuant va forse pera animar la conversa y restablir la corrent simpática entre 'ls dos joves, fou inútil.

Als pòchs dias en Rafel s' entornaba á Pamplona acompanyat de la seva mare y las relacions ab la Carmeta quedaban trencadas pera sempre.

La causa de tal desenllás, va quedar amagada entre las sombras del misteri.

Al cap d' un temps, la Carmeta, curada d' aquell amor que no havia posat arrals molt fondas, esplayaba 'l seu cor contant aquella aventura á una amiga íntima, y li preguntaba; ¿adivinas tu que va suchehir á n' en Rafel, en aquells moments?

—¿Sabs que?—va respondre la amiga, més práctica qu' ella en las cosas del mon; ¿sabs qué? Que no 's pot ser ingénua.

J. BRÚ.

¡QUÍ HO DIRÍA!

—Ay senyó! qui ho diria que á mí, en altre temps, m' havian dit ángel y sarafí!

¡UNA

Ab pòchs versos jo vull dirte lo que may ningú t' ha dit.

Hi ha qui diu que n' ets hermosa com las rosas del Abril, altres diuen qu' ets bonica com l' aubada del matí.

Fins hi ha qu' et diuen Vénus, altres borrarll de marfil:

n' hi ha d' altres que descriuen tas formas ab bastant *chich* y jo dich ab breus paraulas: ja que tant y tant t' han dit encar may cap dels que 't voltan, com jo, t' ha dit que t' estí.

JOSEPH ROIG CARDOMÍ.

¡BONA REVISTA!

—Signorina; tinch le gusti d' ensenyar-li la revista qu' hi feto de vosté, en lo jornal.
—..... Oh Dio! Voy dite que la signorina Tafetani canta malisimamente.
—Lo he feto porque m' han dito qu' era la vostra rivale...
—Per Baco! Sapiete que Tafetani sono io...
—Oh, que 'l bugno!

SERVEY DE HORA

TARRASSA.—S' ha despedit ja de nostre públich, la companyia del Teatro Romea. Ultimament, s' han donat los beneficis dels primers actors Srs. Capdevila y Goula. S' han representat las obras, *L' Agulla*, *Sota terra*, *L' Angel de la guarda* y altres, totas catalanas. *La Creu de la masia* fou donada com a funció de despedida diumenge últim a la tarde. S' ha comentat molt lo que aquesta companyia no hagi donat repertori mes nou.—Ll.

GRANOLLERS.—*Tal farás tal trobarás*, de Vidal y Valenciano y *Ensenyansa superior* de Gumá; se representaren en lo «Cassino» la nit del 29 del passat Jul'ol, per la companyia d' aficionats que dirigeix D. Anton Novellas. Ditas obras foren executadas molt bé per part de los Srs. Novellas A. y S., Blanxart, Davi y Xiol; la Sra. encarregada del paper de *Marta*, en la primera de las referidas produccions, va estar molt insegura del seu paper; la Sra. Bosch estigué bé en lo paper de *Badó*.

En la comedieta del Sr. Gumá, lo Sr. Novellas estigué molt bé y regularment la Sra. Santana y los senyors Blanchar y Davi.

La companyia que debutá lo diumenge dia 5 del corrent en lo teatro de «La Unión Liberal» deixá a la concurrencia molt satisfeta. Per la tarde y la nit se posaren en escena obras castellanas distingintse la senyora Malli y Srs. Parera y Millá. Secundaren respectivament bé los demés que prengueren part en las repetidas obras.

No pogueren representar la pessa *Un vestit nou*, per indisposició d' un actor.

Vist l' éxit obtingut per la companyia que ab tan acort dirigeix lo reputat actor Sr. Parera, es segur que demà diumenge lo teatro estará molt més concorregut.

La companyia del Sr. Novellas está ensejant pera posar en escena dintre poch's dias en lo «Cassino» lo drama de Soler, *Las joyas de la Roser*.—C.

BLANES.—Segueix actuant en lo «Teatro Recreo» la companyia que dirigeix D. Ricardo Simó, essent escassa la concurrencia en totas las funcions, y á fé qu' es llástima per que 'l treball es molt ajustat. Fins avuy

sols han presentat en escena una pessa catalana ¿no podrian presentar alguna cosa més important en nostra llengua?—J. A. B.

MATARÓ.—Diumenge la companyia Tutau representá la divertida humorada *La llanterna màgica* de C. Gumá.—M.

SABADELL.—Diumenge se despedí del públich d' aquesta població la Companyia Catalana. Las obras escullidas foren lo preciós drama *La flor de la montanya* y la bonica pessa *La última voluntat*.—Ll.

L' amor y altres desgracias

Lo qu' es per mi, encara no sento parlar del istiu ja tremolo. No es que l' aborreixi per lo que té de si aquesta época del any, sino per las plagas que l' acompanyan.

Quan lo termòmetre puja, sembla qu' empenyi cap enfora una perturbació general.

La rabia, l' amor, lo cólera... Aixó quan no 'ns visitan la febre groga, la verola, lo tifus, etc., etc.

Ja estich veient que alguna ánima cándida al veurer l' amor entre las pestes que 'ns atropellan, no podrà menos que riuresen; pero que vagi rihent y que no se 'n guardi, que ja li dirán de missas. Per cada una de las victimas que causan totas las marfugas juntas, un noranta per cent corresponen al amor.

Es una cosa que espanta.

Durant l' época del istiu sentirán a cada punt:

—Ahir al carrer Vermell van ferse quatre prometes y un gos rabiós va mossegar la pantorrilla d' un transeunt.

—A tal poble van presentarse dos cassos de cólera, y á tal altre s' han escapat vuit fulinas ab una companyia de carrabiners.

Y no parlo dels fills de casas bonas que 's clavan un tiro, ni de las criadas que beuben salfamant, ni de las modistas que 's tiran de cap á mar.

Després d' aixó ¿a qui li queda valor per no espantarse devant de tanta malura?

Potser dirán: ¿donechs, y al hivern, que no existeix l' amor?

Al caure las primeras glassadas, al cubrirse los dits de panellons, l' amor, com si perdés las sevas armas y ja no tingués res més que fer, desapareix com las moscas, deixantse veurer no més una que altre vegada, y encara en aquets cassos es morigerat, pacífich, es dir, un amor molt persona de bé.

Lo verdaderament estupendo es que 'ns trovém en lo sigle XIX, lo sigle del lliure pensament, de la llum y dels mistos de la Arrendataria, y qu' encara hi hagi qui creu que l' amor es una passió de l' ànima, l' atracció de dos cors que han nascut per estimarse, y que units, en mitj de las tribulacions serán felissos; y separantse, entre tots los regalos de la vida, serán desgraciats. ¡Ah, tonto!

No senyors; l' amor no es mes que 'l producte de la atmósfera canicular. Prou que ho tenen observat las xicotas: al hivern los enamorats se refredan facilment, mentres que al istiu, están que ni un ferro rubent.

O sino, provas al acte.
L' Angelet y l' Angeleta van enamorar-se á primers d' Abril y á últims de Septiembre ja eran casats.

Bé es vritat que 'l termómetro aquell any, va pujar fins á un grau superlatiu y que á la Cúria no 's varen entendre de feyna.

¡Si se 'n feyan de caricias! si 'n tiraban de plans deliciosos, mentres festejavan!

—T' estimo mes que á ma vida.

—Jo, lluny de tu moriria com la flor sense sol, com l' aucellet sense aire...

—Quan ja siguém casats, la nostra casa será un paradís de delicias.

Com se veu, lo cas era fulminant; per lo que al cap de sis mesos de sostenir aquestas alarmants relacions de sis mesos de casarse; assegurantme algú que passaven una lluna de mel tal com s' havian imaginat.

Jo, la vritat, desde 'l dia del casament que no 'ls havia vist, ja feya quatre anys; quan l' altre dia vareig pensar ferlos-hi una visita, ab l' objecte al mateix temps, de veure si cobrava res á compte dels cinquanta duros que 'ls havia deixat per comprar mobles.

La visita no pogué ser més intempestiva.

A la sala de rebre hi havian duas criaturas revolcantse, brutas y mitj despulladas, en tant que á la sala se 'n sentia un' altra de poch mesos, ab uns plors que ho aixordava tot. ¡En quatre anys, tres! L' Angelet s' estava á la cuyna cusintse los botons d' un calsonet. L' Angeleta tota despenitjada y casi descalsa, calsonet. L' Angeleta tota despenitjada y casi descalsa, calsonet. L' Angeleta tota despenitjada y casi descalsa, calsonet. A la qüenta havian tingut serracina á causa un fregall. A la qüenta havian tingut serracina á causa un fregall. A la qüenta havian tingut serracina á causa un fregall.

Confesso que aquell quadro va enternirme, y vaig sortir d' allí lo mes prompte que vareig poder.

Lo cas revesteix un caràcter històrich que fa pensar una mica y es tant freqüent y comú, que á mi no 'm treuran dels meus tretze.

No obstant, hi ha qui afirma que l' amor es una necessitat ó quant menos una malaltia que ningú pot lliurar-se'n. Com si diguessim una especie de brom, que lliuráren. Com si diguessim una especie de brom, que lliuráren. Com si diguessim una especie de brom, que lliuráren.

Acepto que siga una malaltia que no podém evitarla, pero ara bé; ¿per qué en lloch d' enganyarse ab mútuas promesas durant lo festeig, no 's mira d' abolir aquell tramit en que sols serveix per mes endavant retreuressel ab alló de: Tu 'm vas ben enganyar! Qui s' ho havia de creure! etc., etc.

¿No podrian ferse 'ls contractes per medi d' una especie de subastas en mercats públichs, ab tot l' aparato de tant ne vull, tant te 'n daré; y al crit pelat de qui 'n dona més?

¿Qué costaria? Bah! no hi ha que ruborissar-se. Al cap y á la fi, no 'n fa poch de temps que aquest método s' emplea á porta tancada!

JOAN RIBAS PUIGVERT.

¡AQUESTAS CRIADAS!

—... ¡Y veurá, ab los homes com més poca franquesa millor!...

—Dispensi, com que vaig veurer que vosté 's deixava abraçar!...

ODA

¡Tardó!

tantost has arribat,
pel món ja has arruixat
ton baf que tot ho entela.
Pel món ja has arruixat
ton baf que fa frodat;

qu' es mortall de la vida; de mort vela.

¡Tardó!

tu llensas del niuhet
lo timit aucellet
al buf de la ventada.
Lo timit aucellet
qu' espera 'l vestidet
de flonjo plomilló per fer volada.

¡Tardó!

tu estroncas fonts y riu
y esgarras del estiu
la vesta esblavehada.
Y esgarras del estiu
la vesta que reviu
y 'ls camps, valls y serrats ompla de vida.

¡Tardó!
ton baf de veri estèn;
y aucells y flors, al vent
otjega fent ta via.
Qu' aus y flors al Advent
vindrán després corrent...
Mes, no entelis mon cor, que 's marciria.

J. CONANGLA FONTANILLES

PLANTA DE SALÓ

—Veuen aixó es elegancia, pero no bufin porque estich si caich ó no caich.

TEATROS LOCALES

TIVOLI.—*El rey que rabió, El húsar, Miss Hélyet* han sigut las obras reproduhidas ab molt aplauso. Per avuy está anunciada la represa de *Surcouf* obra de éxit important.

Continuan los treyalls de l' obra de gran aparato *Miss Robinson*.

ELDORADO.—La companyia Gargano, vé demostrant que la fama que disfruta es ben merescuda. La opereta *Una notte á Venezia* ha obtingut un éxit inportant; la presentació ha sigut esmerada, aixís per l' interpretació com per lo decorat y hermosissim vestuari.

L' obra té un argument apropiat al género ab escenas complicadas y divertidas.

En quant á la música de Straus es abundantissima, inspirada y de bella melodia.

Dimars se cantá la sarsuela *Marina* d' Arrieta en la que 'l tenor Aeconci, demostrá més que may, los notables coneixements musicals de qu' está dotat. Piraccini desempnyá ab molt art la part de Roch.

NOVETATS.— Ab gran aceptació ha debutat la companyia d' ópera composta d' apreciables artistes: han desempnyat ab lluhiment las óperas *Favorita, Faust, Il Trovatore y Traviata*, sobressortint en ellas, las senyoras Aymó, Boasso, Quarenghi y los senyors Brotat, Octaviani. Mestres, Thos y Oliver y 'l mestre director senyor Goula fill.

GRANVIA.—*El reclamo* no atestiguará gaire aquest nom en lo sentit de serho per la empresa. Es de lo més pobret que de sos autors se 'ns ha donat á coneixer. La música no faria ella per si sola la reputació del mes.

tre Chapi. Sols s' aprecia la paternitat per algun motiu que recorda lo d' altres bellas composicions del mateix outor.

Próximament s' estrenará *La merienda*, que á Madrid ha obtingut gran éxit.

Segueixen representantse ab aplauso las demás obras de cartell.

JARDÍ ESPANYOL.—Continuan representantse ab éxit las sarsuelas *Lo princep del Congo, La lanterna mágica y Eureka!* Aquesta ultima, ha sofert una modificació; s' ha suprimint lo ballable que hi havia y qu' efectivament no estava en la situació deguda, destorbant l' acció

De la nova sarsueleta *Ali-Oli*, que desde 'l dia de l' estreno també se representa á diari, ne parlém en la secció de Teatro Catalá.

CIRCO ECUESTRE.—Miss Zampa, los relámpagos, la familia Briatore y la companyia mimica Adams, son las notas més sortints del variat programa que actualment ofereix lo popular Circo.

Proximament se presentarà la gran pantomima *La esclavitud de los negros*, inspirada en lo drama *La Cabaña de Tom*, que tanta aceptació ha obtingut sempre.

LABRUGUERA

Dotzé Petit Concours

PENSAMETS

(BASES PUBLICADAS EN LO NÚMERO 128)

LLISTA DELS PLECHS REBUTS

16, ¡De tot un poch!—17, Del cor.—16, ¡N' hi fet molts!—19, ¡Ves si 'ntinch!—20, Pensats.—21, ¡Tinch rahó?—22, D' un apuntador retirat.—23, Del meu planté.—24, Apa noyas que son tendres.—25, ¿Pensaré bé?—26, ¡Mal pensats!—27, Dos pensaments en un—28. Forma del mon.

Queda temps pera l' enviho fins al dilluns vinent.

En lo próxim número se publicará complerta la llista de plechs rebuts.

ÍNTIMA

Ja sé que mil cops—m' has dit ma estimada que 'm treguí del cor—ta imatge adorada, que olvidi per sempre—aquell temps felís en que, com un ángel—radiant de ventura mon esprit volava—gozant ta hermosura del amor en alas—cap al paradís.

Ja sé que mil cops—m' has dit vida méva que abaixi ma vista—quan vegi la teva que olvidi per se upre—aquell mirar dols, aquell raig de llum, — que apar devallada del cel, y com joya—de preu, reservada per la Omnipotencia—á tos ulls tan sols.

Ja sé, dona ingrata—que ara me aborreixes,
ja sé que ara 't pesa,—que te 'n penedeixes
del amor que un dia—me vas oferir;
mes ¡ay! si sabessis,—que es dolça la vida
prop teu, ma estimada,— que n' es d' aborrida
lluny de tu, ma aymia—millor es morir.

ISIDOR MARTINEZ

NOSTRES QUIÑONES

—¡Després que vinguin dihent que no vichilamos!

NOVAS

Ab aquest número acaba la publicació del drama
La flor de la montanya

Desitjant no posar may terme á las novetats, en la publicació d' obras de la important biblioteca qu' està lormantse per medi del folletí de *Lo Teatro Regional*, ne tenim en preparació algunas que segurament serán vistas ab agrado per lo cada dia més numerós públich que 'ns secunda en nostra empresa

Com que 'ns agrada cumpli mes que prometre, per avuy sols repetirém, que 'l pròxim número oferirá la següent novetat: será extraordinari, preu 15 cèntims, folletí de 24 planas, compost de tota la comedia en un acte, en vers, titulada *Tres personas*, de D. Abelardo Coma, estrenada ab molt éxit en lo teatro Tivoli d' aquesta ciutat.

—Ha terminat sos compromisos á Sabadell, la Companyia Catalana del teatro Romea.

—Hem rebut elegantment imprés l' exemplar de la sarsuela *¡Eureka!* de M. Figuerola Aldiofeu, que ab aplauso vé representantse en lo Jardí Espanyol.

Aquesta divertida obreta se ven al preu de dos rals en nostra Administració.

—La companyia d' opereta Tani está actualment treballant ab molt éxit, en lo teatro Circo de Cádiz.

La del mateix género, coneguda per Giovannini, que també actuá ab molt éxit en nostra ciutat, está fent una brillant campanya á Sevilla. Continúan formantne part, lo celebrat tenor Grossi y las senyoras Coliva, Feriara y Morroto.

—A Tarrassa s' anuncian las primeras representacions de *L' hostaleria de la Vall* y *L' áliga negra* á càrrech de la companyia Borrás que hi anirá á treballarhi próximament.

—La distingida artista d' ópera, senyora Bonaplata de Bau, ha sortit pera Cádiz contractada per llarga temporada.

—Dimecres en lo teatro Tivoli debutá ab l' opereta *Miss Helyett* l' aplaudit artista D. Conrat Colomer, qu' interpretá ab molt acert la part de *Pastor* de dita obra.

—En lo Foment Regional de Sant Martí de Provençals, se prepara pera demá diumenge á la tarde, una escullidíssima funció á càrrech dels noys, deixebles de la escola de dita Societat.

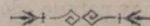
CUL DE SACH

En una de las vetlladas musicals de Gounod, una senyora invitada á cantar l' ária del *Faust*, exclama:

—¡Ay, mestre! ¡Quina pó tinch!

—¡Y jo també!—digué Gounod.

PRIMAVERA

Ja tenim aquí 'l bon temps
aquest temps que tant m' agrada;
veure 'ls balcons ab cortinas,
ó be ab verbas persianas.
Veure en molts d' ells, enramats,
de morro-torts ó campanas,
clavellinas y rosers,
plantats ab ollas trencadas,
ó ab testos escarbotats
ó ab caixons de portar pansas.

Ja tenim aquí 'l bon temps
aquest temps que tant m' agrada:
quan al vespre hem arribat
los balcons d' aygua regalan,
y 'l transeunt deixan com nou
si per las aceras passa,
sens poguer passar pel mitj
si aixís vol; los peus s' enfanga
si escuran las clavagueras...
(qu' es un gust com ho fan are.)

Ja tenim aquí 'l bon temps
aquest temps que tant m' agrada:
Per contemplá al ser al vespre
los vehins de prop de casa
com fan las sombras xinescas
sense que s' en fassin càrrech.
Y que s' en veuen de cosas
tras de la cortina blanca..

Se contempla tot aixó
com si fos un espectacle.
(Y dessegü que més tart,
á mi 'n contemplan uns altres)

C. DE BELLESQUART.

UN CESSANT

Al primer any

Al quint

Als deu

¡Al arribar la credencial!

RETAILLS

No vullguin saber may perque dos enamorats prefereixen la sombra y espessor dels arbres.

Fassin l'orni quan vegin l' empenyo d' un ciutadà en voler ser regidor.

No aturin may al conegut que va depressa y 'ls hi passa pel costat sense adonarsen.

No obrin ni llegeixin cap carta, sense permís.

No escoltin darrera las portas.

No vullguin esbrinar perque dos casats se tiran los plats entra cap y coll.

Lo ditxo ho manifesta ben clar: lo que no 's cou pera tu deixa que 's cremi.

Hi ha tres causas que es necessari saberlas ben distingir pera no fer planxas sovint:

La batxilleria.

La curiositat.

La sollicitut.

La primera, ofèn y molesta; la segona, ni pincha ni corta; la tercera, complau y agrada.

Més pràcticament: los coneguts, son batxillers; los companys, curiosos; los amichs, solícits.

Més pràcticament encara: la batxilleria aumenta las penas; la curiositat, las compadeix; la sollicitut, procura ferlas olvidar.

Ab això no s' esforsin en voler endevinar perque he apuntat lo que han llegit.

Potsé molts perdrian las ilusions y aixis mateix fora una batxilleria.

Ja es probat que 'ls metjes per mes autopsias que hagin fet, també s' enamoran com cualsevol gat dels frarés.

Pero no tots som metjes en lo mon, vull dir, que no tots tenim prou forsa de voluntat pera entussiasmarnos ab lo que potsé 'ns faria fàstich, si ho analisessim.

Ab això, ja ho saben.

Ara cadascú que sia lo que vullga, batxiller, curiós ó solícit.

S. A. Y C.

XARADA

Ma primera es aliment,
ma segona es igualment,

y juntant prima ab segona
veurás que nom d' home 't dona

NOY DE LA MARE.

TARGETA

Formar ab aquestas lletras lo títol d' una pessa catalana.

ARMANDO DE DORDA.

ANAGRAMA

Al tot d' en pobre Marsal
lí varen tirá un total.

JOSEPH PAGÉS Y CUBINXÀ

Las soluciones al número próxim.

SOLUCIONS DEL NÚMERO 130

XARADA.—Se-re-no.

ENDEVINALLA.—Diner

TARGETA.—Pelegrins á Roma, Gos y gat.

INTRINGULIS.—Capot.

AVIS

Tots los senyors que vulguin lo drama *La flor de la montanya* encuadernat, poden passar á verificar lo cambi en nostra administració: Cabras, 13, segon, primera. Entregant tots los folletins en bon estat y la cantitat de 20 céntims de pesseta, se 'ls canviarà per altre exemplar de dit drama encuadernat ab sas corresponents cubertas.

Las cubertas soltas valen 5 céntims.

La importancia material d' aquesta obra nos obliga á esser més rigurosos que de costum en la admissió dels folletins, per lo tan, no se 'n admeterá cap de tacat ó maxucat.

Barcelona—Imp. Alsina y Clós, Muntaner, 10.